

tydning her i landet eller i udlandet, må danske erhvervsvirksomheder også i dag respektere disse, som de foreligger på det pågældende fremmede sprog.

Jeg vil i den forbindelse gøre opmærksom på, at et sprogproblem ikke blot foreligger for små lande eller for lande, der ikke har tysk, engelsk eller fransk som officielt sprog: de foreløbige overslag går ud på, at ca. 70 pct. af ansøgningerne vil være på engelsk, ca. 20 pct. på tysk og de resterende ca. 10 pct. på fransk. F. eks. franske virksomheder må således i givet fald i næsten lige så stort omfang som danske acceptere europæiske patentansøgninger og sagernes akter på et andet sprog end deres eget.

Med hensyn til spørgsmålet om behov for at konsultere sagens akter hos Den europæiske Patentmyndighed vil jeg bemærke, at i betragtning af de krav til patentbeskrivelsens indhold og tydelighed, der fastsættes i konventionens art. 83 og 84, jfr. regel 27, må det antages, at der yderst sjældent vil blive behov for noget sådant. De europæiske patentansøgninger skal i øvrigt som noget nyt indeholde et resumé af ansøgningen.

Arbejder en virksomhed med så avanceret teknik i sin produktion, at udenlandsk ejede patenter overhovedet kan blive relevante, må det antages, at det fornødne økonomiske grundlag for ekspertbistand, hvad enten den er sprogkyndig eller patentkyndig, er til stede. Jeg vil imidlertid være særdeles positivt indstillet over for den tanke at yde især små virksomheder praktisk eller økonomisk bistand til at afhjælpe eventuelle problemer i forbindelse med oversættelse af patentdokumenter.

h) Det er rigtigt, som af Patentkonsulentforeningen anført, at indsigelse mod udstedelsen af et europæisk patent må indgives til Den europæiske Patentmyndighed i München. Hvis indsigeren foretrækker det, kan han imidlertid ved de danske domstole anlægge sag til ugyldiggørelse af det europæiske patent for så vidt angår Danmark. De grunde, der kan påberåbes, er de samme, som skal lægges til grund ved indsigelser. Det er også de danske domstole, som skal pådømme sager om indgreb i europæiske patenter eller fællesskabspatenter. På baggrund af, hvad jeg ovenfor har udtalt om mulighederne for overvågning og bedømmelse af europæiske

patentansøgningers muligheder for at føre til patent, mener jeg ikke, der er nogen særlig risiko for en uforholdsmæssig vækst i antallet af indgreb i patenter gældende her i landet.

Det ligger i sagens natur, at afgørelser, truffet af Den europæiske Patentmyndighed under registrerings- eller indsigelsesproceduren, ikke kan påklages til de danske domstole, men de klageinstanser, der oprettes i tilknytning til den europæiske myndighed, vil efter min opfattelse kunne give samme betryggelse for ansøgerne som gældende her i landet.

Det er rigtigt, som foreningen anfører, at der ved den europæiske nyhedsundersøgelse indtil videre ikke tages hensyn til patenter og patentansøgninger, der foreligger på f. eks. et af de skandinaviske sprog. Udstedes et europæisk patent, der viser sig at stride mod patentrettigheder her i landet, vil det europæiske patent imidlertid ved de danske domstole kunne kendes ugyldigt, i det omfang en sådan modstrid måtte foreligge. I øvrigt er det i den til Den europæiske Patenkonvention hørende centraliseringsprotokol, afsnit VI, fastsat, at nyhedsundersøgelsen i princippet skal udvides til at omfatte patenter, patentansøgninger m. v. fra alle kontraherende stater. En sådan udvidelse vil dog næppe blive aktuell inden for en overskuelig fremtid.

i) For så vidt angår foreningens bemærkninger om reservationer i henhold til Fællesskabets Patentkonvention, art. 88 og 90, tillader jeg mig at henvise til, hvad der allerede er anført i de indledende bemærkninger til lovforslaget, afsnit V.

Foreningen henviser endelig til betænkningerne afgivet af henholdsvis den svenske og den norske rådgivende patentkomité. Jeg finder det ikke rigtigt at kommentere den stillingtagen, som disse betænkninger er udtryk for, allerede fordi der er tale om indstillinger til disse landes regeringer og der for Norges vedkommende, så vidt mig bekendt, ikke foreligger nogen endelig stillingtagen fra regeringen eller stortinget. Jeg vil dog påpege, at Danmarks og Norges forhold på dette område er forskellige, og at det derfor er vanskeligt at foretage nogen relevant sammenligning. Den svenske Riksdag vedtog den 15. februar 1978 en lov om ændringer i patentloven, som i alt væsentligt stemmer overens